

EXPUNERE DE MOTIVE

Interesul pentru drepturile copilului a apărut în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, când a luat naștere prima mișcare preocupată de aspecte referitoare la dezvoltarea copilului, care pleda pentru protecția copilului împotriva neglijării, exploatării și a violenței. În Europa, această perioadă s-a caracterizat prin deschiderea unui număr considerabil de instituții publice de ocrotire, școli și instituții separate pentru copii delincvenți, precum și de tribunale pentru minori.

După Primul Război Mondial, ideea drepturilor copilului a captat pentru prima dată atenția lumii. În 1924, Liga Națiunilor a adoptat Declarația de la Geneva. În 1959, Organizația Națiunilor Unite a adoptat Declarația drepturilor copilului.

Spre sfârșitul anilor '60, s-a pus accentul pe ideea drepturilor de participare ale copilului. Mai mulți lideri de opinie au susținut că și copiii au competențele necesare pentru a lua decizii în privința problemelor importante din viața lor și că ar trebui lăsați să participe la luarea acestor decizii.

Pe 20 noiembrie 1989, s-a adoptat Convenția ONU cu privire la drepturile copilului. Aceasta a intrat în vigoare în septembrie 1991 și a fost ratificată de majoritatea țărilor din lume, cu excepția Statelor Unite ale Americii și a Somaliei.

România a ratificat Convenția pe 28 septembrie 1990 prin Legea nr.18/1990 și s-a inspirat din aceasta atunci când a elaborat Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

Copiii trebuie să beneficieze de drepturile generale ale omului, la care suntem toți îndreptățiți încă din momentul nașterii. Drepturile omului înseamnă să îi tratezi pe ceilalți așa cum ți-ar plăcea ție să fii tratat, și anume cu demnitate, respect, egalitate și dreptate, și se aplică fără deosebire de cetățenie, naționalitate, rasă, etnie, limbă, sex, orientare sexuală, abilități sau orice alt statut.

Pe de altă parte, copiii diferă de adulți. Ei sunt vulnerabili, trebuie să se joace, sunt în proces de dezvoltare și au nevoie de oarecare autonomie. De aceea ei au nevoie de drepturi proprii, cu caracter special.

Drepturile copilului pot fi grupate în trei categorii: drepturile de protecție – se referă la protecția împotriva oricărei forme de abuz fizic sau emoțional, precum și

împotriva oricărei forme de exploatare; drepturile de dezvoltare – se referă la disponibilitatea și accesul la toate tipurile de servicii de bază, precum educația și serviciile de îngrijire medicală; drepturile de participare – se referă la dreptul copilului de a fi implicat în deciziile care îl privesc.

Însă, cel mai important dintre drepturile copiilor este cel la o familie. În prezent, în România mii de părinți au ales să își părăsească, nu de bună voie, evident, copiii pentru a le asigura un viitor mai bun. Din nefericire, cei care au de suferit sunt copiii care cresc singuri, fără sprijinul ambilor părinți.

În sensul celor prezentate mai sus, vă supunem aprobării prezentul proiect de lege referitor la protecția minorilor ai căror părinți sunt plecați din țară.

INIȚIATORI:

Nr. Crt.	Numele și prenumele	Grup parlamentar	Semnătura
1.	Mircia Giugu	Independent	
2.	Mihai Dimitriu	PSD	
3.	Petru Movilă	PD	
4.	HOCHANU VANILE	PSB	
5.	FIODAS CHIS	PSD	
6.	Olguța Cocrea	Independent	
7.	Dan Mocănescu	Independent	
8.	Costel Ovidenie	Independent	
9.	Ion Stoica	Independent	
10.	NOST IULIU	PSB	
11.	Făksinulu Vladimir	PRM	
12.	AMET ALEDIH	MINORITĂȚI	
13.	CĂLIAN PETRU	PC	
14.	MOISDIU ABRIAN	PRM	
15.	CORNELIU CIONTU	P. C	
16.	MARI-MOZGA GEONIDA	Independent	
17.	RUVU MIHAELA	PSD	
18.	SOPORAN VASILE FILIP	PSD	
19.	Harbola Tuscules	PSD	
20.	PALĂR IONEL	PHL	
21.	MOLDOVAN EMIL RAPU	PSD	
22.	BODÉANU RAZVAN	PSL	
23.	STIUCĂ ALECSANDRU	PSD	